ו: שלשים ושש פרק ראשון כריתות

עין משפט נר מצוה

נח א מי׳ ס״ב מהל׳ כלי המקדש כלי ח:
ב ומי׳ שם כלי ט:
ג ומי׳ שם כלי ז:
ד ומי׳ שם כלי ה:
מא ה מי׳ ס״ד מהל׳ עבודת יום״כ כלי ל ופ״ג מהל׳ כלי המקדש כלי ב:
סב ו מי׳ ס״ב מהל׳ כלי המקדש כלי ב:
סג ז טוש״ע א״ח סי׳ תריט סעיף ב:
סד ח מי׳ ס״ב מהל׳ כלי המקדש כלי ז:
סה ט י מי׳ שם כלי י:

תורה אור השלם

1. והקטרת אשר תעשה במהכונתה לא תעשו לכם קדש תהיה לך ליי׳:
שמות ל לז
2. ולקח מלא המחתה גחלי אש מעל המזבח מלפני יי׳ ומלא חפניו קטרת סמים דקה והביא מבית לפרכת:
ויקרא טז יב
3. ושחקת ממנה הדק ונתתה ממנה לפני העדת באהל מועד אשר אועד לך שמה קדש קדשים תהיה לכם:
שמות ל לו
4. ואמר יי׳ אל משה קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה סמים וּלבונה זכה בד בבד יהיה:
שמות ל לד
5. הבונה בשמים מעלותיו ואגודתו על ארץ יסדה הקורא למי הים וישפכם על פני הארץ יי׳ שמו:
עמוס ט ו
6. על בשר אדם לא יחגר ובמחכמתו לא תעשו במדה קדש יהיה לכם:
שמות ל לב
7. ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם אני אלהיכם נאם אדני אלהים: יחוקאל לד לא
8. הנפש אדם שבעה עשר אלף ומכסם ליי׳ שנים ושלשים נפש: במדבר לא מ
9. ואני לא אחוס על ניעה העיר הגדולה אשר יש בה הרבה משתים עשרה רבו אדם אשר לא ידע בין ימינו לשמאלו ובהמה רבה:
יונה ד יא
10. איש אשר יקח כמוהו ואשר יתן מתנו על זר הנברת מעמיו:
שמות ל לג

מוסף רש״י

והלא כבר נאמר. כגל כל יומת הנה נחשבת ממנה הדק (יומא מה:). **שאין בה מפושעי ישראל.** שמלינן הכשיר לשלמאלו לבזיון נאמרה לאת (מגילה כה:).

שיטה מקובצת

א) עי׳ בחדושין. **ב)** שאפר ר׳ שמעון משום בן הפגן. **ג)** לחצאין שנרה שנאמר ובמחכתנה לא תעשו כו׳ אבל לחצאין עשו קטורת שפכמו לחצאין חייב. **ד)** עי׳ בחדושין. **ה)** הי׳ קטרת הוי; **ו)** אמר הישב הדק הדק הישב דבר׳; **ז)** ביומ״כ נתנין אותה לכמכתשת מערב יוה״כ ושוחקן אות ב׳ נמחק; **ח)** והלא כבר נאמר ושחקת ממנו הדק בקטרת של כל השנה; **ט)** י׳ן עי׳ בחדושין; **י)** המשה ס״א וחמשה קדמא הא אות ו׳ נמחק; **יא)** קא ללבונה זכה; **יב)** ניתנו לאי׳. ס״א ולא כתיב ואתן צאני צאן מרעיתי אדם אתם אתם קרוין אדם ואין עובדי כוכבים קרוין אדם והכתיב: **יג)** ניתנה העיר הגדולה אשר יש בה הרבה (משנים) (נשתוים) עשרה רבוא אדם ההוא נמי לאפוקי; **יד)** כל שישנו בסך. כין עצמו כין אחרים הרויני ישראל. ישנו בכל יייסך. אחרים שובדים עליו כשהן סכין אחזו אבל הסך את העובד כוכבים ובהמה פטור. הראש״ס ד״ל; **טו)** ר״מ מחייב. והא דפטור בעובד כוכבים משום דאינו בסך דהא ר״מ הוא דאמר בפ׳ ד׳ מיתות ב״ד (דף נט ע״ב) אפי׳ עכו״ם עוסק בתורה שהוא ככה״ג דתניב אשר אמר ר״מ אומר כל שהוא ר׳ יהודה אומר כו׳ כמאי פליגי תיבות ר׳ מאיר ור׳ יהודה נמחק; **טז)** סבר. עי׳ תוס׳ מנחות (דף פח:); **יז)** עי׳ בחדושין; **יח)** ולא ליפא לרבי׳ י׳ יהודה כמו דלרבנים בבי מיית הוי׳ לגלין ע״כ גלין; **כא)** ואזדי לטעמייהו. דריש אית ליה דנקראת זרה בקל קסי מבי פלוגתא כמו הכא. תוס׳; **לא)** שיהו משהיין המותר כו׳ שלא ישנהו; תיקון הגרעבו נמחק; **לב)** שליש או רביע לא שפעתי ויחיד׳; **לג)** לתקריבו כיום הס״ד; **לד)** זרק הגיר שלו; **לה)** לו שרש תיבות ובלא דבור נמחק; **לו)** רבעי ניהי דבלבד אות ב׳ נמחק; **לז)** ופרט בדבי׳ ר׳ ישמעאל אות ב׳ ר׳ נמחק; **לח)** שאין ריחו נודף כו׳ דעולה כפיקי קמאי תיבות נאמרה לי׳ כשאר נמחק;

אחת (ד) **לשנים או לשבעים שנה** גרסינן היו מפטמין אותה לחצאין. שלא היה צריך לפטם אלא מלא שיעור משנה דמותר לשנים או לשבעים שנה פלגי לחצאי שיעור הקטרת פעמים לשנים פעמים לשבעים או סמוך להם לפי שאין כל המפטים שווים: **לשנים ולרביע לא שמעתי.** (א) שהיו משהין המותר שמונים שנים או ל׳ או ל׳ שלא הוצרכו לפטם אלא שנים או רביע (ב) ויחיד נמי שפיטם שנים או רביע פטור: **כמסכוכנתה.** ליתנה דקה (ג). אם היה רוצה לפטם הקטרת דכר יום ביומו עושה הילכך יחיד שלא פיטם אלא מנה מיה: (ד) תמאן דרבנן לו דוקא אלא כל דלאחר להקטיר (ה): (ו) **בורים.** מפזרה: **היטב הדק היטב.** הממונה אומר כן לשומק: **דיבור רע ליין.** במסכת מנחות בפרק כל הקרבנות (דף פז.) זרק (ז) הגיד (ח) של סמרים הנזכר הקיש שהנזכר מקיש בקנה למוצא היין ורומז לו (ט) ובלא דבור שרע (י) הוא לנסכים ולא היה מדבר כפיו שהדבור רע ליין: **י״ל סמנים.** ולעיל מ״ש אמנם י״ל גרי לפוקן חלבנה ולבונה מר קציעה שבולת נרד הנזכר בכרלוס מקים בקנה למוצא היין ורומז לו (יא) ובלא דבור שרע (יב) הוא לנסכים ולא היה מדבר כפיו שהדבור רע ליין: **י״ל סמנים.** ולעיל מ״ש אמנם י״ל גרי לפוקן חלבנה ולבונה מר קציעה שבולת נרד הנזכר בכרלוס מקים בקנה למוצא היין ורומז לו (יא) ובלא דבור שרע (יב) הוא לנסכים ולא היה מדבר כפיו שהדבור רע ליין: **י״ל סמנים.** ולעיל מ״ש אמנם י״ל גרי לפוקן חלבנה ולבונה מר קציעה שבולת נרד הנזכר בכרלוס מקים בקנה למוצא היין ורומז לו (יא) ובלא דבור שרע (יב) הוא לנסכים ולא היה מדבר כפיו שהדבור רע ליין: **י״ל סמנים.** ולעיל מ״ש אמנם י״ל גרי לפוקן חלבנה ולבונה מר קציעה שבולת נרד

תנו רבנן (טו) מותר הקטרת (טז) אחת לשישים או לשבעים שנה היו מפטמין אותה לחצאין לפיכך יחיד שפיטם לחצאין חייב דברי רבן שמעון בן גמליאל שאמר (יז) משום הסנן אבל שליש ורביע לא שמעתי וחכמים אומרים (יח) בכל יום מתקן במחכונתה והיה מכנים מסייע ליה לרבא (יט) דאמר רבא (כ) (שמן המשחה) (כא) שפטמו לחצאין (כב) חייב דכתיב (כג) והקטרת אשר תעשה והא אפשר (כד) דעבדה פרס בשחרית ופרס בין הערבים ת״ר (כה) (כו) היו מחזירין אותה למכתשת פעמים בשנה בימות החמה (כז) פזורה שלא תתעפש בימות הגשמים צבורה כדי שלא תפוג ריחה וכשהוא (כח) שוחק אומר (כט) הדק היטב היטב הדק דברי אבא יוסי בן יוחנן ושלש מנין יתירין (ל) שמהן ב״ג מכנים מלא חפניו ביום״כ (לא) נותן אותה למכתשת בערב יוה״כ ושוחקן יפה יפה כדי שתהא דקה מן הדקה כדתניא (לב) דקה מה ת״ל (לג) והלא כבר נאמר (לד) ושחקת ממנו הדק מה ת״ל דקה כדי שתהא דקה מן הדקה אמר מר כשהוא שוחק אומר היטב הדק הדק היטב מסייע ליה לר׳ יוחנן (לה) דאמר ר״י (לו) כשם שהדיבור רע ליין כן הדיבור יפה לבשמים א״ר יוחנן (לז) א״א סממנין נאמרו לו למשה בסיני אמר רב הונא מאי קראה (לח) קח לך סמים תרי נטף ושחלת וחלבנה הא חמשה וסמים אחריני חמשה (לט) הא עשרה ולבונה זכה חד הא חד סרי ואימא סמים כלל נטף ושחלת וחלבנה פרט סמים חזר וכלל כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט מה הפרט מפורש דבר שקיטר ועולה וריחו נודף

לקוטר ועולה כדלקמן ולמנין י״ל: **דכי רבי שמעאל.** נמי בעיא ל״ל מדקתני לו מיגו (מ) כו׳ וליכא למידרשה אלא כדדרים ליה ובעי קוטר ועולה: **כלל בכלל ראשון.** כולה מפרט לקמיה: **וגילף נמי מלבונה** כו׳. והיינו דפריך לו מיגו אלא פרט אחרון דהיינו לבונה. כפרט לאשון (מא) מיימי נמי דדמי ליה ולמעוטי דבר (מב) [שאין] ריחו נודף ולא קוטר ועולה נאמרה ליה (מג) כשאר פרטי קמאי דמיימי מאי דדמי ליה: **אם כן.** לכשאר פרטי מיימי ליה נמתיבי הכי נמי אי אמר פרטי קמאי דמיימי ליה הס״ם הא לאו מיגולא הוא דאי כתבה לבלונה בהדי שאר פרטי בין שני הכללות הויין חדין מרי סרי כגון סמים ב׳ ונטף ושחלת וחלבנה ולבונה הרי ו׳ וסמים כנגדן הרי י״ב ולהכי לא כתבה בהדי פרט דלא מיגולא ר״ב בעינן ולעולם נמר מיגיה: **אם כן נכתביה במקום אלבנה.** דנשמע מיניה דר״ש הן ונשמע מיניה דאמילו אינו קוטר ועולה ונכתב אלבנה לבסוף דהא השתא מיהא לאו מידי נמרינן מיניה: **ואגודתו.** משמע שטוען ביחוד אי על אדרן יחדיו: **לאפוקי בכמה.** משום דכמיב בהמה בהמה ענייתא דלא פני דלא קרי להו אדם: **כל שיבנו כסף.** כל שהוא עובר כשהוא סך את עצמו לו אחרים שמלוה אלא אף על גב דמתיה בעלמא קיים דדמפרש לקמן: **נחיה בעלמא כויס.** דנמרינן מנחיה דוגמן לכהן את הקדש דכתיב ביה אחילה (ויקרא כב) ואיש כי יאכל קדש וכל אחילה כתיב: **מעיקרא לאו זריס פס.** דהא נמשמו מתחלה:

תנו רבנן (מד) **אם כן נכתביה במקום אלבנה.** דנשמע מיניה דר״ש הן ונשמע מיניה דאמילו אינו קוטר ועולה ונכתב אלבנה לבסוף דהא השתא מיהא לאו מידי נמרינן מיניה: **ואגודתו.** משמע שטוען ביחוד אי על אדרן יחדיו: **לאפוקי בכמה.** משום דכמיב בהמה בהמה ענייתא דלא פני דלא קרי להו אדם: **כל שיבנו כסף.** כל שהוא עובר כשהוא סך את עצמו לו אחרים שמלוה אלא אף על גב דמתיה בעלמא קיים דדמפרש לקמן: **נחיה בעלמא כויס.** דנמרינן מנחיה דוגמן לכהן את הקדש דכתיב ביה אחילה (ויקרא כב) ואיש כי יאכל קדש וכל אחילה כתיב: **מעיקרא לאו זריס פס.** דהא נמשמו מתחלה:

אף כל דבר שקיטר ועולה וריחו נודף וכ״ת א״כ לכתוב (מה) קרא חד פרטא לאי״ מיצרך צריכי דאי כתב נטף ה״א מין אילן אין אבל גידולי קרקע לא מש״ה כתב ושחלת ואי כתב ושחלת ה״א גידולי קרקע אין אבל מין אילן אימא לא משום הכי כתב נטף וחלבנה לגופיה אתא מפני שריחה רע א״כ (מו) מקח לך נפקא ליה ואימא סמים בתראי תרין נינהו כסמים קדמאי (מז) (מח) א״כ נכתוב סמים בהדי הדדי (מט) וסוף נכתוב נטף ושחלת וחלבנה (נ) דבי רבי ישמעאל תני סמים כלל נטף ושחלת וחלבנה פרט סמים חזר וכלל כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין הפרט מה הפרט מפורש דבר שקיטר ועולה וריחו נודף אף כל דבר שקיטר ועולה וריחו נודף (נא) או אינו אלא כלל בכלל ראשון ופרט בפרט ראשון אמרת לאו הא אין לך עליך לדון בלשון אחרון אלא בלשון ראשון אמר מר או אינו אלא כלל בכלל ראשון ופרט בפרט ראשון אמרת לאו הא אין עליך לדון מאי קושיא הבי קא קשיא ליה (נב) סמים בתראי תרי כי סמים קדמאי תרין הדר ושני כדשנין דא״כ נכתוב קרא סמים סמים נטף ושחלת וחלבנה ומאי פרט בפרט ראשון הכי קא קשיא ליה מיני אילנות ילפי מן נטף וגידולי קרקע ילפי משחלת וחלבנה ומאי פרט בפרט ראשון (נג) דאייתי בחד צד דניתי דבר שריחו נודף ואע״פ שאין קוטר ועולה הדר אמר א״כ נכתוב קרא ללבונה זכה במיצעי (נד) ותילף מינה אי כתביה לבונה זכה במיצעי הויין תרי עשר אם כן נכתוב קרא (נה) לבונה זכה במיצעי וחלבנה לבסוף ריש לקיש אמר מגופה מה לשון קטרת דבר שקוטר ועולה א״ר חנא בר בזנא א״ר שמעון חסידא (נו) כל תענית שאין בה מפושעי ישראל אינה תענית שהרי חלבנה ריחה רע ומנאה הכתוב עם סממני קטרת אביי אמר מהכא (נז) (נח) ואגודתו על ארץ יסדה: ת״ר (נט) והסך בשמן המשחה לבהמה וכלים פטור לעובדי כוכבים ולמתים פטור בשלמא בהמה וכלים דכתיב (נ) על בשר אדם לא ייסך ובהמה וכלים לאו אדם הוא מתים נמי פטור דכיון דמית ליה מת מיקרי ולאו אדם אלא עובדי כוכבים אמאי פטור הא אדם (נא) נינהו לאי דכתיב (נב) ואתן צאני מרעיתי אדם אתם אתם קרויין אדם ואין העובדי כוכבים קרויין אדם והכתיב (נג) ונפש אדם ששה עשר אלף א״ל ההוא לאפוקי בהמה והכתיב (נד) ואני לא אחוס על ניעוה (נה) וגו׳ ההוא לאפוקי בהמה ואיבעיא אימא כדקתני תנא קמיה דר״א (נו) כל שישנו בסך ישנו בכל ייסך וכל שאינו בסך אינו בכל ייסך תניא אידך הסך בשמן המשחה לבהמה וכלים לעובדי כוכבים ומתים פטור למלכים ולכהנים (נז) ר״מ מחייב ור׳ יהודה פטור (נח) ר׳ מאיר אומר כל שהוא רבי יהודה אומר כזית והאמר ר״י פטור כי פטר ר׳ יהודה גבי מלכים וכהנים גבי הדיוט מחייב (נט) ר״מ ור׳ יהודה במאי פליגי א״ר יוסף בהא פליגי ר״מ סבר (ס) על בשר אדם לא ייסך כתיב וכתיב (סא) ואשר יתן ממנו על זר מה סיכה כל שהוא אף נתינה כל שהוא (סב) ורבי יהודה סבר ילפינן נתינה דעל זר מנתינה דעלמא (סג) מה נתינה דעלמא כזית אף נתינה דעל זר כזית אבל סיכה למימשח מלכים וכהנים (סד) דברי הכל כל שהוא וא״ר יוסף במאי פליגי רבי מאיר ורבי יהודה גבי מלכים וכהנים ר״מ סבר ואשר יתן ממנו על זר כתיב ומלך וכהן השתא (סה) זרים נינהו ורבי יהודה סבר בעינן עד דאיכא זר מתחלתו ועד סופו ומלך וכהן מעיקרא לאו זרים הוו א״ר איקא בריה דרב אמי (סו) ואזדו לטעמייהו

תוספות אחת ל״ש פפסמ״ן לחצאין. דוכל שנה מפטמין ג׳ מנין יתירין הרי לע״ב שנים ר״ו מנין ומתמלאין שס״ח מנין קס״ד שנתרו ל״ב מנין יתירים וכולל שנה שס״ה וכדיע יום הרי ע״ב דכעינת יום שבין ״ח יום הסיר אותם מל״ב מנין ר׳ בכל יום נקצר מנה פרס נכרך ופרס בערב נשתר ר״ד מנין מלקס לע״ב שנים למלא חפניו של ר״ג ינע מלא חפניו לכל שנה קרוב לאותם מנה מכל לע׳ שנה לא היו יכולין לפעומו למלאתן שלא״ס היו חסרים ר׳ מנה ולא היו יחירים אמאי ר׳ מנים ולא היה מספיק למלא חפניו דאמר ר׳ דהא שיעורא פרס עדכים הלכה למ״ת הוא אם לא הקטירו אלא מיה אמרת וכמים ערבית ילא כדמסמע פרק קמא דיומא: **הדק** היטב היטב הדק. הכי גמירי ליה שכבל קול מועיל יותר מנסתיקה: **מוקח** לך נפקא. אמ״נ דהי כלל אלא פרטים; **כל** שישנו מפורש נמה מדבר ולמתיו בכלל ופרט ומיהו סה״כ כפ״ק דקדושין גבי מרגלא ולקמת כלל אמ״נ דלקמת לא הי כלל אלא פרטים; **כל** שישנו בסמה יכלים נמי לינעמר מהכלל ולערבינהו ולמיגיבו יתרי דמנו פטור פטור למה לי: **מלכים** ובהנים ר״ה בבי׳ שהוא. אלא מיתה כי סיכי דמתיה כ׳ יהודה בכתדיש בכמות מנות ה״נ בפרק מנחה כה״ל ל״ב:

וכל כדמתרגם פירוכין רכיכן: כרמל לא נתרבה אצל מנחות דהאי כרמל דלא תאכלו הייגו יבש לגמרי כדמתרגם לחם וקלי ופירוכין ולא כתב ביה רכיכן: מה לכרמל שלא נשתנה מבריאתו. כלל שלא נתחדר ולא נטחן: מה לקלי כרמל. שכן איתבריה בשעיהתן ולא נטחן ולא נתחבטו בפתים ומלח: אמר לך ר׳ יצחק. קלי מייתר דלא נכתוב קלי ואי מרבת דכרמל דלא נשתנה מבריאתו אפי׳ ע״י חירוך לחם יבוח: הלכך קלי מייתר. לחייב מלקות אמאי כתביה קלי במיצעי בין לחם לכרמל הכי קאמר לחם כי קלי נתחייב כרמל כי קלי נתחייב לחייב על כל אחת: שהרי פיגול כמחשב לאוכלו חוץ לזמנו אחר מנופי תורה ולא למרוז המבוקש לגרת אלא מג״ש דילוף עון עון מניתר נאמר כאן בנותר ואוכליו עונו ישא והאי פגול דהוכא חוץ לקמנו הוא דהא כתיב ביה דבא לא יחשב ונאמר להלן בפגול עונה תשא מה להלן מנותר כרת דכתיב ונכרתה נפש ההוא מעמיה כי היכי דמתיה ר׳ יהודה בכתדיש בכמות מנות ה״נ בפרק מנחה כה״ל ל״ב:

מסורת הש״ס

מ) עי׳ תוס׳ בסוגיות ד׳: ד״ה מיתה׳ ב. (לעיל ה. ע״ש). **נ)** ל״ל קטורת. **נא)** ר״ה מנחה. **נב)** ויומא מה. **נג)** מנחות סז. ע״ש בתוס׳. **נד)** ע׳ בנכ״ש פרוש. **נה)** [מנחות מ.]. **נו)** ר״ה יומן יומ׳ בכ״ש מ״ש מ״ש. **נז)** ע״ש תוס׳ שפחים לג: ד״ה ולמן נתינה פסוק מסאה פרוטה שהקניתי מתנתם אמנם לכל המנחות תוס׳ ניעין כ. ד״ה לגמרא יכו׳ ומיהא סיעא ע״ש מנחות פ. תוס׳ ד״ה מי כגון ומוסן כ״מ מז. ד״ה קומיס. **נח)** [מנחות ק״ל]. **נט)** ל״ל הגלן. **ס)** [ע״ש]. **נא)** ר״ה ליה. **סב)** ר״ה ומתמלא.

הגהות הב״ח

(א) גמ׳ שמים סמים כהני הכהני ובחר הבי נכתיב נטף: **(ב)** שם ולילפי נמי מלבונה דכי דאמרי׳ בחד לר׳: **(ג)** שם ומחזו לשמעייהו. דתנן. ר״ב תמנה סיא מתרומות פ״ו: **(ד)** רש״י ד״ה אחת לש״ש. ר״ב יש סמרים ערבי אחת לש״ש אבל ומרין מתוס׳ פ״ק דשבועות דף י״: **(ה)** ר״ה נמתמכתה יכו׳ חיב הסיב ואחה״כ מיה לחצאין מנלן דרמה: **(ו)** ר״ה בדורה ספורות הסיב״ ואחה״כ מיה הדק היטב היטב הדק הממונה: **(ז)** ר״ה דבור יכו׳ ונלא דבר שרע הוא. ר״ב כך הא דיומא: **(ח)** ר״ה דבי דבי לנסכים: **(ט)** ר״ה דבי דבי ואחה״כ מיה אין עליך לדון כו׳ ולקמ׳ לאמרשיה: **(י)** ר״ה ונלא נמי יכו׳ ומיהו נמי דדמי ליה ולהבות דבר שאין ריבו נאמר בפר׳ ל״ל ותיבה לי נמתה:

גליון הש״ס

גמ׳ מה נתינה. ע׳ פסחים לג ע״ב תוי״ט ולקן:

רבינו גרשום

מצטרף דם נחש וכשהו אע״ג דאיתה משמנה שרצים מצטרף; מאי קמ״ל. דבינא הייגו הייקא דמה לי שרץ וכשהו מה לי נחש וכשהו: אצטרף דרביגא ואצטרף הייקא פריא שרץ הוא דאיתחבי לטומאה דכתיב הזה לכם הטמא הוא״ל ומצטרף לטומאה מצטרף לאכילה אבל נחש דלא דאיתחבי לטומאה דלא משמע קמ״ל הייקא כו׳: שלש כריתות בדם. למה אחת בפרשה צו אחרון ושנים בפרשה אחרי מות: אין לי. עיקר דם קדשים שנתפשט יוצא בו שכמבר כדכתיב כי הדם בנפש יכפר; דם חולין ודם הטבעת פנין. ת״ל כל דם דם חולין דהכא לאו דווקא נסיב ליה דכדם חולין בפירוש אשמתן כרת דכתיב אשר יעדר ונו׳ אלא ואחר לדם בפר׳ הדם חיה ועוף בין לר׳ יהודה ובין לרבנן: חמש לאוין. הכתובין בדם לאו דאחיקה עולם ולאו דכל חלב שור וכשב ועז לא תאכלו ושלשה בפרשה אחרי כות אחד לדם חולין כו׳ לדם האברים שיוצא מן האברים כשנתחבין אותן (אחרי) (קדום) שחיטה דהוי אבר מן הנר ועוד יש בו ארבעה לאוין בדם ודין לדרשה כאין אחד ואליהם תאסר איש ונו׳ אחי לאחיהו כני ישראל קנסים על הנדולים שיפרישם מדם ודקן את דמו לא תאכלו דבכיר מיקמין בכבודות מאי דמי חלבו דפסולי המוקדשין. ולא תאכל הנפש עם הבשר אחי לסיפר דם מן החי לא תוכל לאכל בשעדיה יצאה בו. ולא תאכלו על הארץ השפכנו אחי לבשר בחלב כראמר בפ׳ כל הבשר האוכל מעשר שני אלו ג׳ מינין בחדון דגן ותירוש ויצהר לזקה ג׳ משום דכתיב לא תוכל לאכל בשעריך ונו׳; אי מן החוא. ואכלת הוה אמינא הני מילי בעשה הוא עובר דהייגו לאו דבא מכלל עשה עשה: ?ועדיין. אמאי לבי לאו שבכללות הוא ולאו לחלק. א״כ דמשום לאו שבכללות גרידא ניתא קרא לא תוכל לאכלם שכבר הזכיר? לחם קלי וכרמל. קודם העומר: דקלי איתיה בעיניה. דלא נטחן ולא נחבבה בפנים ומלח: דקלי נחרבה אצל כרמל. אביב קלוי באש גרש כרמל האי כרמל דהייגו רך

מסורת הש״ס

מ) [עי׳ תוס׳ בסוגיות ד׳: ד״ה מיתה׳]. **מא)** [לעיל ה. ע״ש]. **מב)** ל״ל קטורת. **מג)** ר״ה מנחה. **מד)** [ומה מה]. **מה)** [מנחות סז. ע״ש בתוס׳]. **מו)** ע׳ בנכ״ש פרוש. **מז)** [מנחות מ.]. **מח)** ר״ה יומן יומ׳ בכ״ש מ״ש מ״ש. **מט)** [ע״ש תוס׳ שפחים לג: ד״ה ולמן נתינה פסוק מסאה פרוטה שהקניתי מתנתם אמנם לכל המנחות תוס׳ ניעין כ. ד״ה לגמרא יכו׳ ומיהא סיעא ע״ש מנחות פ. תוס׳ ד״ה מי כגון ומוסן כ״מ מז. ד״ה קומיס. **נ)** [מנחות ק״ל]. **נא)** [ע״ש]. **נב)** ל״ל הגלן. **נג)** [ע״ש]. **נד)** ר״ה ליה. **נה)** ר״ה לגמרא.